

KLAAS DE VRIES

HILARIO

Hilario

Eerste druk, 2020

©2020 Klaas de Vries

Hilario is een uitgave van de Perifeer in samenwerking met Uitgeverij Boekenbent

ISBN 97894-6328-349-6

NUR 332

Omslagontwerp: Klaas de Vries en Jo-Ann Snel-Schorel

Illustratie omslag: Gordon Johnson van Pixabay

Zetwerk: Jo-Ann Snel-Schorel

Trefwoorden: Inlichtingendienst, DNA, misdaad, Lanzarote

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, e-book of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande toestemming van de schrijver.

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author.

HILARIO

KLAAS DE VRIES

DE PERIFEER

I

Het was een zwoele zomeravond aan zee. Op het strand werd aan een stuk door vuurwerk afgestoken, dat met snerpemde fluittonen hoog de lucht in vloog om daar met droge knallen uiteen te spatten. Tegen de donkere avondhemel ontplooiden zich telkens wonderlijk mooie lichtfonteinen die, terwijl ze nog uitdoofden, snel door nieuwe werden gevolgd, alsof hun pracht meteen moest worden overtroffen.

Op het strand en de boulevard van Scheveningen genoot een enorme mensenmassa van dit spektakel. Telkens klonken luide kreten van bewondering, die als golven in een branding leken aan te zwellen om daarna ineens uit te sterven.

Commissaris Banning bewonderde het vuurwerk vanaf het terras van het Kurhaus. Af en toe keek hij naar zijn vrouw Carla en naar hun gasten, het echtpaar Witteman, en constateerde tevreden dat iedereen het naar zijn zin had. Voorafgaand aan het vuurwerk hadden ze met zijn vieren in het restaurant van het Kurhaus gedineerd. Dat etentje was in de loop der jaren een traditie geworden. Banning was hoofd van de afdeling zware criminaliteit van de nationale politie en Witteman was al jaren zijn tweede man. Eens per jaar een dinertje met de dames erbij, was volgens Banning een probaat middel om zijn waardering te tonen en om de goede relaties op het werk te bevorderen.

In beginsel was Carla Banning het wel met die opvatting eens. Haar man en zijn collega's hadden vaak met spannende en gevaarlijke situaties te maken en dat had natuurlijk ook een effect op het thuisfront. Dus dat zij en Sofie Witteman ook voor het etentje werden uitgenodigd vond ze op zich begrijpelijk. Daar

stond echter tegenover dat ze een diepgewortelde afkeer had van plichtplegingen en een avondje uit eten met de Wittemannen was voor haar erger dan een plichtpleging: het was een onaangenaam corvee.

‘Is het alweer zover?’ reageerde ze afwerend, toen Banning haar omzichtig verteld had, dat het jaarlijkse diner er weer zat aan te komen. ‘Kunnen we nou echt niet beter met zijn vieren naar een concert gaan? Dan hoeft ik tenminste niet de hele avond met die mensen te praten.’

Banning begon ontkennend met zijn hoofd te schudden, maar Carla gaf haar verzet niet meteen op.

‘Je weet, dat ik Witteman een kleingeestige zeurpiet vind. En met die Sofie van hem heb ik al helemaal niets uit te wisselen. Dat mens geeft me altijd het gevoel, dat ik iets verkeerd zeg.’

Banning zuchtte. Hij voelde met zijn vrouw mee, want het contrast tussen Carla en de Wittemannen kon niet groter zijn. Carla was afkomstig uit Brabant en had daar in haar jeugd ontspannen van de goede dingen van het leven leren genieten. Andries en Sofie Witteman waren beiden geboren en getogen in een zwaar godsdienstig dorp op de Veluwe, waar hen van jongs af was ingeprent dat het menselijk bestaan een niet aflatende strafexercitie voor de erfzonde was. Banning herinnerde zich als de dag van gisteren, dat Andries en Sofie lang geleden twee Chinese kinderen wilden adopteren en dat ze van dat vooruitzicht heel gelukkig werden. Toen hij dat aan Carla vertelde was ze bijna ontploft.

‘Gelukkig? En die kinderen dan? Moeten die helemaal uit China komen om hier te leren dat de slang in het paradijs echt gesproken heeft? Volgens mij zijn die lui ook nog tegen het inenten van kinderen, omdat hun God liever zelf beslist wie een vreselijke ziekte moet krijgen!’

Banning had daarop iets gemompeld over China, waar het ook niet allemaal koek en ei was, maar veel indruk maakte dat niet. De adoptie ging uiteindelijk niet door, en toen Carla dat hoorde had ze het oprecht verdrietig voor de Wittemannen gevonden.

‘Nou, nee,’ wierp hij nu tegen. ‘Een concert is echt te passief. Het gaat er juist om dat we in een ongedwongen sfeer wat met elkaar kunnen praten. Bovendien, Witteman is voor mij altijd een prima collega geweest en ik wil graag dat dat zo blijft.’

Carla had zich ook dit keer met tegenzin laten vermurwen.

‘Vooruit dan maar weer. Als je me ten minste de garantie geeft dat het niet de hele avond over de zondeval gaat.’

En dus had Banning zich danig ingespannen om van het diertje een succes te maken. Eerst had hij Andries en Sofie Witteman door een dienstauto met chauffeur laten ophalen omdat hij wist, dat Sofie daar wel gevoelig voor was. En hij had in het restaurant een mooie tafel gereserveerd, vlakbij de vleugel van de huispianist. Die zou eventuele stiltes in de conversatie moeiteloos kunnen opvangen. Ook aan het menu had hij de nodige aandacht gegeven. Zelf kon hij zich na een maaltijd nauwelijks herinneren wat hij had gegeten, maar hij wist van vorige jaren dat de Wittemannen een solide menu op prijs stelden. De maaltijd moest vooral voedzaam zijn. Wanneer de kelners plechtig de schoteldeksels zouden optillen, moest op de borden meer liggen dan een reepje vlees, een prinsessenboon en een paar worteltjes.

Dankzij deze voorzorg verliep de maaltijd voorspoedig. Witteman roemde de Belgische frieten en Sofie constateerde zelfs dat de wijn ‘een goede neus’ had, hetgeen bij Carla tot enige hilariteit aanleiding gaf.

Door de grote ramen van het restaurant zagen ze buiten de bezoekers van de vuurwerkshow het strand op stromen. Banning en Witteman hadden het bij de voorbereiding van dit spektakel behoorlijk druk gehad. Vanwege het permanente risico van terroristische aanslagen waren bij grote festiviteiten tegenwoordig honderden politiemensen op de been. Witteman had maandenlang leidinggegeven aan de planning van de veiligheidsmaatregelen. Alle toegangswegen naar het strand waren met grote betonblokken ontoegankelijk gemaakt voor grote auto's. Als de een of andere idioot een vrachtwagen zou stelen om daarmee

op de menigte in te rijden - wat in het buitenland wel eens was gebeurd - zou die zich daarop te pletter rijden. Agenten hadden zich op strategische plaatsen tussen het publiek opgesteld om bij onveilige situaties snel te kunnen ingrijpen. Sinds enkele jaren moest de politie er in het bijzonder voor waken dat vrouwelijke bezoekers niet met ongewenste handtastelijkheden te maken kregen. In Keulen was dat een paar jaar geleden zo uit de hand gelopen, dat heel Duitsland brieftte van verontwaardiging.

Sofie keek zorgelijk naar de samendrommende menigte en zei dat ze hoopte dat zoiets hier niet zou gebeuren. Het was toch een schande, dat je daar tegenwoordig beducht voor moest zijn.

Carla reageerde luchtig. Ze meldde uit eigen ervaring, dat er in haar jeugd in Brabant tijdens de kermis ook regelmatig in borsten en billen werd geknepen, maar dat niemand daar hysterisch over deed. Veel meer dan een blauwe plek hield je er echt niet aan over.

Sofie verschoot van kleur en Andries haastte zich om een aanvaring te voorkomen. Volgens hem was dit soort wangedrag inderdaad van alle tijden, maar er was tegenwoordig toch wel degelijk sprake van zedelijke verruwing. Mensen trokken zich het welbevinden van anderen steeds minder aan en gingen steeds meer voor eigen genot.

‘En ze laten de kerk links liggen en van politieke partijen moeten ze ook al niets meer hebben,’ meende hij. ‘Gelukkig hebben onze kerk en politieke partij daar weinig last van.’

De Wittemannen waren lid van een klein kerkgenootschap waarvan vrijwel alle leden ook aanhanger waren van een politieke partij, die ijverde voor een op godsdienstige leest ingerichte samenleving.

‘Dat kan allemaal waar zijn,’ probeerde Banning om de discussie verder in goede banen te leiden, ‘maar er is wel een wezenlijk verschil tussen een politieke partij en een geloofsgenootschap. Je wordt toch meestal lid van een politieke partij omdat je samen met andersdenkenden goede dingen wilt doen voor de samenleving...’

‘Ik zat erop te wachten!’ interrompeerde Carla lachend. ‘Dat is de eerste stelling van Banning! En de tweede is dat je lid bent van een kerk, omdat je alles wat daar beweerd wordt klakkeloos accepteert en iedereen die dat niet doet een zondaar vindt. En als die kerk en die politieke partij een pot nat zijn, heb je dus een onoplosbaar probleem.’

Banning keek bezorgd.

‘Nou ja, klakkeloos... Maar zo is het wel ongeveer. Het gaat volgens mij fout, als je van een politieke partij een geloofsge-meenschap maakt, en andersom.’

Witteman zat hier even op te kauwen en Sofie keek hem gespannen aan.

‘Wij zien dat natuurlijk anders,’ zei Witteman, ‘maar het gaat pas echt fout, als een politieke partij zich wel op een geloof baseert, maar er alleen naar handelt als dat in haar kraam te pas komt.’

Hij keek even naar Sofie om te zien of hij op het goede pad was. ‘Maar het blijft ingewikkeld. Het grote verschil is, dat je tot het geloof wordt geroepen en dat je bij een politieke partij moet aanmelden.’

Sofie knikte opgelucht en Carla vond dat het zo wel mooi geweest was.

‘Zo is het! En ik heb me niet aangemeld en ik ben ook niet geroepen. Het vuurwerk gaat zo beginnen. Zullen we het dessert en de koffie buiten op het terras gebruiken?’

‘Goed idee,’ zei Banning haastig om verdere discussie te voorkomen. Hij stond op en vroeg de ober om hen naar hun tafeltje op het terras te begeleiden. Vandaar hadden ze een riant uitzicht op de boulevard en het strand. Banning en Witteman zagen hier en daar collega’s van de politie tussen de menigte, sommigen in uniform, anderen in burger.

Ze genoten hun dessert en dronken daarna koffie met een cognacje. Toen ging het eerste vuurwerk de lucht in. Het spektakel was overweldigend.